

IMAO SAM SREĆU:
prošle godine radio sam
na Brijunima, a ove go-
dine na Lokrumu

GLUMACU
'MICHELANGELO'
NA IGRAMA U
DUBROVNIKU

JERKO MARČIĆ:

Izbacio sam televiziju iz svog života

*Imam kompjutor i onda
gledam što mi se gleda.
Kako živim dosta nomadski
po raznim stanovima koje
mi ustupe kazališta, onda
se tamo nađe neki televizor.
Upališ ga i primijetio sam
taj histerični moment, gdje
ti držiš tu spravicu u ruci i
mijenjaš te programe na
kojima nema ništa...*

PIŠE BRUNO LUCIĆ

Zagrebački glumac Jerko Marčić obiteljsko stablo veže uz Dubrovnik, a sada ga je rad na predstavi "Michelangelo" u režiji Sebastijana Horvata u sklopu 69. dubrovačkih ljetnih igara ponovno doveo na jug. Pored Rakana Rushaidata iz Zagrebačka kazališta mladih, ovaj dramski umjetnik, koji je i angažiran u Satiričkom kazalištu "Kerempuh" glumi s ansamblom HNK Ivana pl. Zajca u Rijeci. Pored uloge bečkog akcionara, u tom istom komadu utjelovljuje redatelja Krešimira Horvata. Kako je biti glumac, a glumiti redatelja?

– To mi nije uopće prvi put. Drugi je to put da baš igram ulogu redatelja. Kod Olivera Frijića i "Šest lica traži autora" Luigija Pirandella, isto tako igram redatelja. Jedna od prvih predstava koje sam radio na Dubrovačkim ljetnim igrama s Bobom Jelčićem i Natašom Rajković "Radionica", i koja je još uvijek najdraža predstava koju sam u životu radio, isto sam imao poziciju promatrača i nekoga tko je tako unutra-vani, tko sudjeluje, ali i promatra sve što se događa, netko tko ima potrebu utjecati na život i mijenjati ga, preoblikovati.

Je li vas ikada u stvarnosti privukao redateljski poziv?

– Sedam godina sam radio na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu kao asistent Bobe Jelčića, dvije godine sam bio u Rijeci asistent Radi Šerbedžiji, tako da me zanima taj dio rada s ljudima, stvaranje, odnosno komunikacija s ljudima, izvlačiti njihove priče i sve što oni nude, sav sadržaj, te susret s dramskim tekstom. Zanima me

Branko Đurić Đuro, koji je režirao 'Našu malu kliniku', strašno je duhovit tip i atmosfera na snimaju bila je sjajna. Smatram da je upravo zbog toga ta serija tako dugo funkcionirala, to snimanje je bilo kao da si došao na nečiji party, pa te još netko i snima

ŽELJKO TUTNJEVIĆ / HANZA MEDIA

to, draže bi mi bilo da se to ne zove režija, nisam još spreman prihvatiti takvu odgovornost. Nekako slutim da to samo po sebi dolazi. Vidjet ćemo.

Kulturnjaci ne trebaju dočeke

Najavljujući "Michelangela", izjavili ste da ste vi i vaši kolege "vrlo žestoka ekipa koja je spremna istrčati na teren". Je li vas ponijela ova nogometna euforija koja vlada posljednjih dana?

– Pa moram priznati da nije, nisam neki "nogometogledac", nikada nisam ni bio. Gledao sam dva poluvremena dviju utakmica u tom prvenstvu i ništa drugo. Sjajno je kad neka zemlja čiji si građanin pobijedi i nevjerojatno je da, kada se jedna ekipa tako složi, da svi članovi te ekipe očito funkcioniraju kao jedan, da misle isto, da su u psihološkom smislu imali vodstvo koje ih je objedinilo i jasno usmjerilo. Takvo se zajedništvo rijetko vidi u kazalištu. Meni se to konkretno dogodilo

sa Slovenskim mladinskim gledališćem u Ljubljani. Upoznao sam ljude s kojima bih radio bilo što: ne samo predstavu, nego išao na planinu i išao bilo gdje. Još ako je "trener" ili režiser takav da kaže: "Da, apsolutno!", da pristaneš. Mislim da je dosta bitno da i u kazalištu svi kažu "da" jedino tako stvar funkcionira. Na što "da"? Mi u kazalištu kažemo "da" na režiserovu ideju, koncepciju režije, sadržaj ili način rada, energiju... za nogomet ne znam.

Što mislite, hoće li se ikad dogoditi da kulturnjaci dobivaju dočeke i treba li to njima?

– Nemam pojma, pretpostavljam da neće, ali ne znam trebaju li ih. Mi smo tako mala zemlja, jedno "seoce", i onda kad netko iz našeg seoceta dobije nešto, onda se svi mi radujemo za njega pa tako pojedinačno i glumcima koji ostvare nekakav uspjeh svi se raduju. Onda vidite da smo mala zemlja od toliko i toliko ljudi, koja je evo sada dala toliko. Predivno! Nisam ja

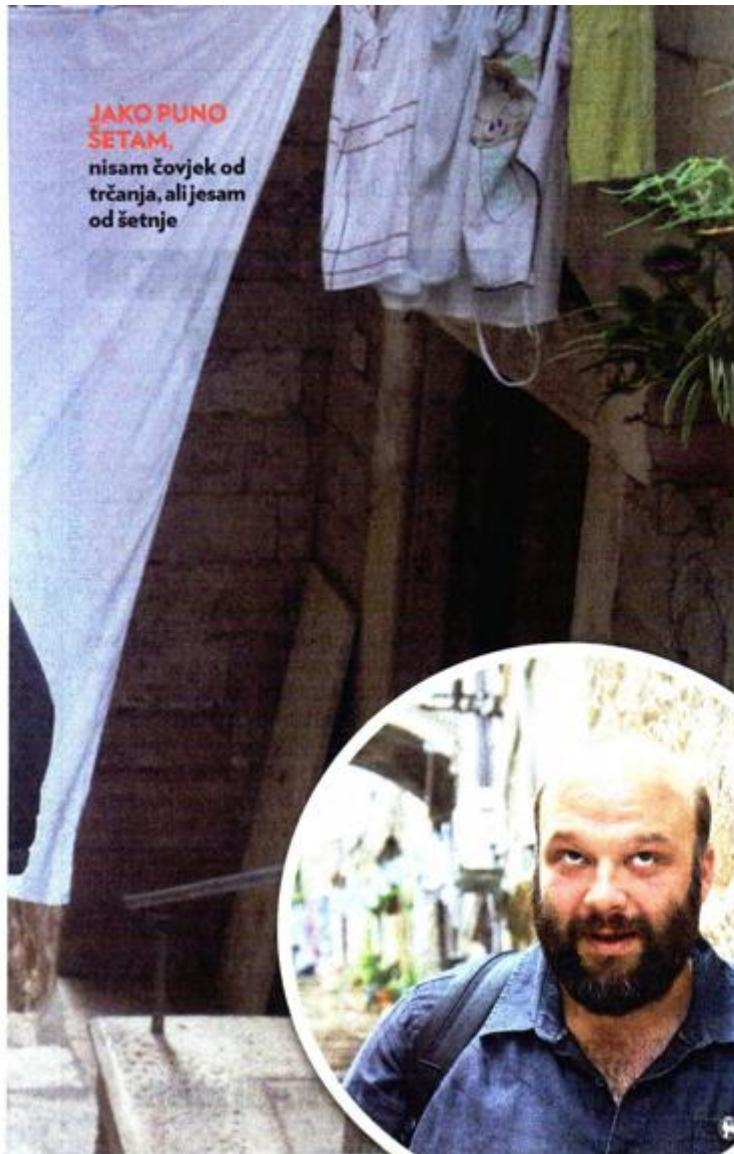
imun, isključen iz toga da se radujem, i onda vidim tko je u autobusu, čujem pjesme i... pusti me ta radost.

Glumili ste i u TV serijama, kako je to iskustvo bilo za vas?

– To je čak premalo da bi uopće bilo iskustvo. To su sve bile epizode. Radio sam malo film i malo serije. Teško mi je uopće o tome pričati jer to uopće ne doživljam kao nešto što sam radio. Dakle, to je dan, dva snimanja i to je to. Radio sam lijepi kratki film s Radoslavom Jovanovom Gonzom... To je bilo fino.

Što Vas nagnalo da se okušate u serijama?

– Pa, naprosto je to takav biznis da dobiješ poziv. Ja ne bih prihvatio poziv da snimam telenovelu ili sapunicu, a sad se to zove na razne načine: dramska serija, ovako ili onako... Međutim, te serije koje imaju više od deset nastavaka, mislim da naprosto u to ne bih ulazio. U "Stipi u gostima" sam u jednom ili dva navrata snimao jednu epizodu i nikako da vidim tu jed-

**JAKO PUNO
 ŠETAM,**
 nisam čovjek od
 trčanja, ali jesam
 od šetnje

nu epizodu! Ta serija, moram priznati, nije bila loša! Ekipa koja je na tome radila je zapravo super i snimali smo neku epizodu gdje sam ja bio dio sna lika kojeg glumi Vedran Mlikota. Ta epizoda mi je bila baš duhovita. A kako je bilo glumiti u seriji "Naša mala klinika"?

– To je ponovno tako... jedan dan. Branko Đurić Duro, koji je režirao tu seriju, strašno je duhovit tip i naprosto atmosfera koju su oni držali na tom snimanju bila je sjajna. Smatram da je upravo zbog toga ta serija tako dugo funkcionirala, to snimanje je bilo kao da si došao na nečiji party, pa te još netko i snima.

Čega nedostaje na televiziji?

– Već četiri godine nemam televiziju pa to ne bih znao reći. Uopće ne znam što je na televiziji, imam kompjutor i onda gledam što mi se gleda. Radio sam naraciju za jednu nezavisnu produkcijsku kuću, "Hulahop", koja je snimila dokumentarnu seriju "Betonski spavači"

za HRT. Dakle, to je serija čija će druga sezona izići uskoro, prva sezona se bavi uništenom modernističkom arhitekturom u Hrvatskoj. Dakle, u svim hotelima od Belvederea u Dubrovniku do Haludova na otoku Krku. To je serija koja se vrlo angažirano i na vrlo dobar način bavi tom ostavštinom koju smo na neki način odlučili uništiti.

Prezasićen informacijama

Što vas je dovelo do toga da izbacite televiziju? Prezasićenost informacijama ili...?

– Prezasićenost informacijama. Budući da živim dosta nomadski po raznim stanovima koje mi ustupe kazališta, onda se tamo nađe neki televizor. Upališ ga i primijetio sam taj jedan potpuno histerični moment, gdje ti držiš tu spravicu u ruci i stišeš i mijenjaš te programe na kojima nema ništa...

Po kojem kriteriju birati filmove?

Da nisam glumac, bavio bih se prirodom. Ona je vrlo konkretna, svako tvoje djelovanje je odmah vidljivo. Ako nasječeš dvadeset metara drva, to se odmah vidi. Mi u kazalištu moramo jako dugo filozofirati o nekim stvarima za koje nisam siguran je li se na kraju uopće vide ili ne

– Strašno volim gledati europski film. U zadnje vrijeme ima puno, puno dobrih rumunjskih filmova i sad mi padaju na pamet čak i iranski filmovi, jer sam u zadnje vrijeme pogledao baš puno iranskih filmova: Abas Kiarostami, Farhadi... Onda udarim kontru s nekim akcijskim trilerom poput "Bournovog identiteta", u kojem kadar ne traje duže od dvije sekunde... to me opušta.

Kako se najbolje opušate?

– Obožavam gledati dokumentarne filmove, jako ih volim. Jako puno šetam, nisam čovjek od trčanja, ali jesam od šetnje. Šetnja, priroda, šuma, planina – to je meni nešto što mi je dosta blisko.

"Michelangelo" se igra na otoku Lokrumu, u rezervatu, okruženi ste prirodom, sigurno uživate?

– Da, sjajno je kad odu ljudi iz tog okruženja i onda je to milina. Imao sam sreću, prošle godine radio sam na Brijunima, a ove godine na Lokrumu, tako da je taj moment nekog uživanja takvog turističkog mjesta, i to u trenu kad svi odu, prekrasan. **Dolazite često u Dubrovnik i sigurno znate da Lokrum prate brojne legende i mitovi, pa i prokletstvo, kako na vas utječu takve stvari? Jeste li praznovjerni?**

– Nisam praznovjerman! Iako, kad smo radili predstavu "San ljetne noći" u režiji Dore Ruždjak Podolski 2007. godine na Dubrovačkim ljetnim igrama, bile su isto tako probe na Lokrumu koje su trajale do dugo

u noć. I, iz nekog razloga, tada je u dubrovačkim novinama izašla priča o tome kako su ljudi vidjeli nekoga duha, potkrijepljena fotografijama! Pretpostavio sam da je cijela priča napravljena baš zbog nas "uljeza", da ne bismo tamo spavali. Legenda da ćeš umrijeti ako prespavaš na Lokrumu je čisto logična ako znaš da bi svi željeli prespavati na Lokrumu. Mislim da je ta priča više nastala u cilju zaštite prirode, više kao neka ekološka priča.

Duha tada, a ni sada niste sreli?

– Ne, ne, nisam. (smijeh)

Panika od plaže

Hoćete se stići odmoriti ovog ljeta?

– Hoću, poslije Dubrovnika imamo gostovanje na Splitskom ljetu s predstavom "Mizantrop" u režiji Igora Vuka Torbice i onda od 7. do 27. kolovoza imam vremena odmoriti se tako što ću naći neku šumu i tamo biti. Više volim šumu nego plažu.

Što vas izbacuje iz takta?

– Plaža! Kad ovdje u Dubrovniku prolazim doma pokraj plaže Banje, dobijem čisti napadaj panike. Pa toliko tijela na jednom mjestu – jedno na drugom – ne znam šta tamo da radim! Plaža u smislu da je kamen, stijena i more, to je super, ali ova količina ljudi me izluđuje. Iz takta me uglavnom izbacuje i ljudski odnos, odnosno "neodnosi". Makar, moram priznati, i ne volim biti u taktu!

Da niste postali glumac, što biste postali?

– Postao bih sigurno netko tko se bavi prirodom. Do ulaska na Akademiju sam se intenzivno bavio jedrenjem, radio sam u školi jedrenja Adriatic Nautical Academy i to je nešto što još čeka da se zapravo pretvori u neki životni projekt. U svakom slučaju bih se bavio prirodom jer volim boravak i rad u njoj. Volim otići kod svog ujaka u Švedsku koji je tamo kupio staru farmu na kojoj uzgaja povrće, ima dio šume kojim se bavi. Priroda je vrlo konkretna, svako tvoje djelovanje je odmah vidljivo. Ako nasječeš dvadeset metara drva ili preneseš neki šoder ili kamen s jednog mjesta na drugo, to se odmah vidi, posao je gotov. Mi u kazalištu moramo jako dugo filozofirati o nekim stvarima za koje nisam siguran je li se na kraju uopće vide ili ne. A i rad na predstavi može beskonačno trajati...